

HISTÓRIA: Biblický Abrahám nebol Židom a ani zakladateľom ich relígie, rovnako ako Ježiš nebol kresťanom a nezaložil kresťanstvo

- CZ24 News | 16. března 2023

História Židov mala nepriamo svoj začiatok v Sumeri, najstaršej nám známej rozvinutej kultúre, staršej viac ako šesťtisíc rokov. Sumeri platia vo vedeckých kruhoch ako ťažko vysvetliteľný a dodnes nepochopený fenomén. V dávnom "šere" čase, kulturne a civilizačne vraj celkom prázdnom, sa v južnej Mezopotámii odrazu objaví vysokovyspelá, už v mestách organizovaná civilizácia. Odkiaľ prišla a kde sa vzala a aké boli jej vývojové predstupne, na to veda nemá nijakú uspokojujúcu odpoveď! Všetko to, čo bolo v starom Egypte a čo tak veľmi obdivujeme, bolo v postate už aj v Sumeri!!!

Vráťme sa však k Hebrejom. Ich písmom zachytená história začína približne pred 2700 rokmi, teda asi 200 rokov po smrti kráľa Dávida. Vtedy bola napísaná prvá kniha biblie, Genézis. Nie bez zaujímavosti je fakt, že v tom čase uplynulo už okolo 2700 rokov od doby, keď fenomenálny národ Sumerov vynášiel prvé písmo ľudstva, písal knihy, mal školy i knižnice a rozvíjal systematicky poznanie a múdrosť. Sumer je oficiálne uznaným i uznávaným miestom zrodu vyspelej civilizácie, techniky, architektúry, učenej teológie, astronómie, astrológie, matematiky. Odtiaľ čerpali vedomosti a poznanie a zapalovali svetlo civilizácie všetky národy Orientu i Európy.

Krajina Sumer (dnešný južný Irak) pozostávala z dvadsiatich miest. Najvýznamnejším a najväčším bol Ur. Každé z nich bolo celkom smostatné, malo vlastného kráľa, vlastnú hierarchiu kňazov a aj vlastné, mestské božstvo, pričom všetci Sumeri mali aj spoločných bohov. Sumer bol veľmi bohatý a priťahoval návštevníkov zblízka i ďaleka priam magicky. V dnešnom svete je všade približne to isté, no vtedy bol Sumer ojedinelý a mimoriadny zázrak. Nic podobné nikde inde neexistovalo, len jedinečný Sumer.

V centre každého mesta bol vybudovaný príbytok boha, veľkolepý chrám, ku ktorému patrilo množstvo kňazov, ktorí v spolupráci s kráľom kontrolovali a ovládali celý život mesta. Kráľ bol v pozícii poloboha, ktorý bol príslušný i zodpovedný za to, aby spoločnosť usporiadaná a spoľahlivo fungovala. **Priam vzorové bolo v sumerských mestách školstvo a systém vzdelávania. Mnohé súčasné krajiny by si v tomto smere mohli vziať príklad od Sumerov, čo je priam neuveriteľné, lebo ich delí od nich 6000 rokov!** Žiaci sa v sumerských školách učili viac rokov matematike, hudbe, literatúre, umeniu, meracím a vážiacim metódam, účtovníctvu, relígiu a právnemu systému.

Kto dobre pozná mytológiu Sumerov a pozná podrobne aj pôvodnú verziu hebrejskej Genezis a nebojí sa prelomiť určité zaužívané židovsko-kresťanské dogmy a predsudky, tomu musí byť jednoznačne jasné, že **biblický raj, ako ho opisuje Biblia, je odpisom a upravením sumerského religiózneho mýtu o stvorení sveta! Biblia Židov opisuje boha stvoriteľa s podobnými vlastnosťami, ako ich možno nájsť aj v sumerskom stvoriteľskom epose. Podobným spôsobom odpísali a prepísali Židia do Biblie aj sumerský epos o potope sveta.** Okrem toho máme vedecké dôkazy, že potopa sveta sa konala nie v biblickom čase, ale v predbiblickom, presnejšie v epoche Sumerov a bola to potopa, ktorá sa odohrala na ich území. Potopa z veľkej časti zničila kultúru Sumerov a po nej musel byť urobený nový začiatok. Bola takou veľkou katastrofou a zanechala také silné stopy vo vedomí Sumerov, že vošla do sumerskej histórie, i do sumerskej mytológie. Tam bola chápaná ako trest sumerského boha za veľmi nemorálne a zlé správanie ľudí. **Aj**

táto udalosť bola prevzatá do židovskej Biblie, kde nový začiatok po božom treste reprezentuje Noe a jeho "zázračná" záchrana.

Boli to teda Sumeri, ktorí optimálne poslúžili Hebrejom, aby si podľa ich histórie skonštruovali veľmi pôsobivý začiatok vlastnej histórie a podľa ich mýtov vytvorili vlastné pôsobivé mýty a z nich neskôr aj vlastnú reliáciu a teológiu. Židovská Biblia, pochopiteľne, nikde nepoukazuje na to, že jej základ "vznikol" v Sumeri. Aj keď priamo hovorí o sumerských osobnostiach, sumerských lokalitách a sumerských udalostiach, tak sa o nich zmieňuje tým spôsobom, že ten, kto ju číta a nie je znalý vedy o Sumeroch (sumerológii), tak bez akýchkoľvek pochybností bude presvedčený, že číta čiste židovskú story o hebrejských osobnostiach a že všetko v nej je len slovo božie, teda slovo Jahveho.

Ur - bolo rodné mesto Abraháma, Ur bol ale v Sumeri

Svojho času patrila Ur k najväčším mestám na svete a zároveň aj k najväčším mestským štátom. Ur sa nachádzal koncom 3. tisícročia p. n. l. v najväčšom rozkvetu. Niekedy okolo roku 2000 p.n.l. si obyvatelia mesta museli svojho boha veľmi pohnevať, lebo mesto, a spolu s ním ďalších šesťnásť sumerských miest, boli dobyté a spustošené bojovým národom Elamitov. V chápaní Sumerov to vyznelo tak, že sa to stalo preto, lebo zradili svojho boha, a tak ich prestal chrániť pred nepriateľmi. Veľký počet obyvateľov bol povraždený a mnoho ich bolo predaných za otrokov. Ur sa síce opäť obnovil, ale už nikdy nedosiahol to, čo predtým. Bol to začiatok úpadku a zániku Sumerov a ich kultúry. V tom období bol vzťah Sumerov k ich bohovi, pochopiteľne, veľmi napätý. Myšlienka osobného boha získavala na význame.

Osobný boh bol obvyčajne bez konkrétneho mena a mal priame spojenie k jednotlivcej osobe. Bol čímisi, čo my dnes nazývame anjelom strážnym. Takéhoto boha bolo možné aj "dediť" z otca na syna. Preto ak sa povedalo: "Modlil sa k bohu svojich otcov", tak to nevyjadrovalo nič významné o dôležitosti a o postavení boha, ale znamenalo to, že osobný boh sa postará o dotýčaného a jeho rodinu a že ho bude ho zastupovať pred silnejšími a dôležitejšími bohmi, pravda len vtedy, ak sa voči nemu prejavuje poslušnosť a rešpekt.

Niekedy v zmienenom období porážky a úpadku Sumeru sa v Ure rozhodol istý jeho majetný a zbožný občan odísť z neho i so svojou rodinou a početnými sluhmi. Jeho meno bolo Abram, z ktorého sa neskôr stal dobre známy Abrahám Starého Zákona - biblie. Je pravdepodobné, že svoje rodné mesto opustil preto, lebo v ňom vládli bezbožní a primitívni nomádi, ktorí prišli odniekiaľ zo severu a začali tam všetko určovať a o všetkom rozhodovať. V tom čase boli politické a religiózne štruktúry spoločnosti navzájom úzko prepojené a v podstate aj identické. Abrahámovi sa preto zároveň musela veľmi nepozdávať aj nová politická situácia, ktorá v Ure panovala.

Abraháma možno považovať za prvú reálnu postavu Biblie, ktorá má aj historický podklad. "Prví" ľudia Adam a Eva, ich potomkovia Ábel a Kain, ako aj Noe a mnohé iné biblické postavy nie sú historickými a reálne existujúcimi osobami. Predstavujú a symbolizujú viac menej len isté významné udalosti a procesy, ktoré boli v danom čase epochálneho významu a preto zanechali vo vedomí ich súčasníkov veľmi hlboké stopy.

Rozhodnutie Abraháma opustiť navždy rodný Ur, kde bol majetným a uznávaným mužom, ktorému sa aj ekonomicky veľmi dobre darilo, bolo zaiste ťažké a žiadalo si odvahu, energiu, pevnú vôľu a v neposlednom rade aj silnú vieru a veľkú dôveru vo svojho boha. V tejto súvislosti je však nevyhnutné podotknúť to, čo nie je pre každého samozrejmé. **Boh Abraháma nebol bohom Židov. Bol výtvorom sumerskej teológie a aj oveľa neskôr až v Egypte zrodený boh Hebrejov, Jahve, bol len variáciou tejto teológie.**

Abrahám, po tom ako opustil Ur, sa vydal na severozápad putujúc medzi riekami Tigrisom a

Eufratom. O jeho ceste, ktorá trvala roky, sa možno dočítať podrobnosti z Biblie. Odtiaľ sa tiež dozvieme, že predkovia Hebrejov uctievali iných bohov, kým sa neobjavil Abrahám, čo je aj pochopiteľné, lebo Jahve, boh Židov, bol pre nich len ďalekou budúcnosťou.

Sumer Abrahám sa stal pre Židov praotcom, lebo je nimi pokladaný za zakladateľa ich histórie, pričom sa v Starom Zákone Biblie úmyselne zamlčuje jeho sumerský pôvod. Je to niečo podobné ako starí Rimania zamlčovali pre históriu, že Rím založili Etruskovia a že prví králi starého Ríma boli etruskí králi. Z toho dôvodu skonštruovali mýtus založenia Ríma Romulom a Rémom. Pričom prepísali aj rok jeho založenia na 773 p. n. l. a spravili ho takmer o dvesto rokov starším ako v skutočnosti bol. Je preto celkom mylné pokladať Abraháma za prvého Žida. **Práve tak je však mylné, ak Ježiša pokladáme za prvého kresťana, lebo tak ako Abrahám bol len Sumerom, tak bol Ježiš len Židom. Dejiny a náboženstvá s obľubou vytvárajú mýty a legendy tam, kde im niečo chýba, alebo tam, kde im nevyhovuje skutočná pravda a realita.**

Je však až zarážajúce, že veľmi mnoho aj inteligentných vzdelaných kresťanov a Židov, ktorí poznajú Bibliu, tak isté fakty, ktoré sú v nej a ktoré jednoznačne protirečia absolútnemu ideálu, s ktorým stotožňujú spoločného boha kresťanov i Židov, buď ignorujú, alebo si ich pretransformujú do iného svetla. V nasledujúcich riadkoch uvediem aspoň niečo z týchto faktov. Krajina Kanaan, ktorú podľa Biblie slúbil Židom Jahve, nebola jeho takpovediac krásnym a "nevinným" darom, ale bola to krvavá a lúpežná krádež, pri ktorej sa kmene Hebrejov pod vedením Mojžiša a neskôr po jeho smrti, pod vedením Jošua, spolu s Jahvem, zachovali ako nehanební nemilosrdní dobyvatelia, ktorí bezohľadne vyvraždili a vyzabíjali tisíce pôvodných obyvateľov, ktorým patrila táto krajina, pričom zničili aj tamojšie mestá. Bolo to neludské a nezákonné konanie v zmysle svetských a religióznych zákonov každej epochy. A navyše, tak to stojí v Biblii, bol to práve boh Jahve, ktorý to všetko pre svoj národ organizoval, ho k tomu navádzal, ba dokonca nútil!

Dnešní kresťania akoby boli odrezaní od tejto časti histórie svojho boha, zaiste nie adekvátnej tomu, ako im boha podáva cirkev a majú o nej buď skreslené alebo vôbec žiadne predstavy a teda ani žiadne vedomosti. Akoby si ani len neuvedomovali, že ich súčasný boh bol veľmi dlhú dobu len bohom Hebrejov.

Vnímajú ho tak, ako im ho cenzúrovaná kresťanská teológia podáva. Tu bolo veľmi rafinovane využité zavedenie nového modernejšieho a morálne lepšieho boha ako bol Jahve, jeho "syna" Ježiša, pričom pozornosť kresťanov sa koncentrovala už len na neho, lebo bol len ich vlastným bohom a nie aj bohom Židov ; tu sa však priam vnucuje otázka, prečo ho Jahve Židom "zamlčal" ako svojho syna. Ak ním naozaj bol, tak to je absolútny paradox.

Kresťania vnímajú Jahveho ako všemocného, vždy láskavého a vševediaceho neomylného boha, ktorý Hebrejov odmenil krajinou Kanaan, kde tieklo mlieko a med. "Odmenil" ich za to, že ho uznali ako svojho jediného boha a že s ním uzavreli zmluvu, kde sa obe strany zaviazali k plneniu svojich svojich záväzkov.

Je veľmi zaujímavé uvedomiť si v tejto súvislosti nasledovné. Z toho, čo sme si povedali vidno (mimočodom Jahve urobil presne to, čo bolo v starom Oriente nepísaným zákonom, pri dohode uzatvoriť záväznú zmluvu), že Židia boli odjakživa neobyčajne tvrdohlavým, sebavedomým a určujúcim národom, ktorý nebol voči svojmu bohu nikdy prehnane pokorný, ale ktorý ho dokonca nútil k ústupkom, ba ktorý s ním smelo a drzo vyjednával, ak sa mu niečo na jeho konaní a rozhodovaní nepáčilo a či zneľahčovalo. **Niečo také si kresťania voči bohu ani len vo sne nedovolia a ich prístup k bohu je devótny a vždy len pokorne prosebnícky. Vynucovať si od boha niečo, ako to robili Židia, je pre kresťana nielen nemysliteľné, ale je to ťažký hriech, za ktorý by promptne nasledoval tvrdý boží trest.** Bolo by to niečo podobné urážke Majestáta, no v tomto prípade Majestáta božieho. Teda aj tu vidno obrovský rozdiel medzi Židmi a ostatnými

národmi a kresťanmi. Židia sa kládli na rovnocennú úroveň s bohom, kresťania naproti tomu boli ako malé deti, ktoré pozerajú na svojho otca celkom zdola a nesmeli bojazlivo a vo všetkom ho bez rozýšľania poslúchajú.

Ešte sa vráťme krátko ku Kanaanu. Tak ako sa Jahve zachoval ku krajine Kanaan a jej obyvateľom, tak sa nemôže zachovať žiadny láskavý a milosrdný boh, ale len krutý a krvavý dobyvateľ, ktorý si silou a násilím vezme to, čo mu nepatrí. Tieto vlastnosti nie sú v ničom božie a božské, ale len charakterizujú najnižšie a najodsúdeniahodnejšie ľudské pudy. A nemožno im dať iný predikát ako zločinecké. V tomto zmysle nebol Jahve nijakým milosrdným dobrodincom, ale bol jednoznačne surovým bohom vojny, hromu a búrok, s početnými atribútmi rímskeho boha Marsa, germánskeho Donnara a slovanského Perúna.

Hebreji, keď vtrhli so zbraňou v ruke ako cudzí votrelci do Kanaanu, tak prišli do krajiny, ktorá mala už vyspelú kultúru, opevnené mestá, rozvinuté poľnohospodárstvo a remeslá a tým aj kvitnuci obchod. Bola to teda skutočne krajina s prebytkom "mlieka a medu", ak použijeme slová Biblie. A pre utečencov z Egypta, ktorí nič nemali, Hebrejov, to bola naozaj veľmi lákavá korisť. A tak bol boh Hebrejov – toto tvrdenie je absolútne oprávnené – v skutočnosti niekým, kto svojmu národu prikázal zaberať cudzie územia, okupovať, rabovať a zabíjať. Tu sa v ničom nelíši od masových vrahov a okupantov typu Napoleona, Alexandra Veľkého, Cortéza, Pizara a ďalších, ktorých odsudzujeme, no boha Hebrejov za to isté oslavujeme. Je to naše pokrytectvo a či dobrovoľná slepota?

Celkom nahá pravda je však predsa len iná. Aj tu sa ukazuje paralela medzi starým Rímom a Hebrejmi. Aj jedni aj druhí si boli plne vedomí akých ukrutností a zločinov sa dopustili pri svojich "civilizačných" akciách. A ich historikom bolo jasné, že ich je potrebné zakryť a zahaliť "plášťom ušľachtilosti". A tak bol tento plášť veľmi rafinovane zhotovený a pred verejnosťou mohla byť skutočná pravda veľmi dlho utajovaná.

AUTOR: Roman Bednár

[ZDROJ](#)